

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

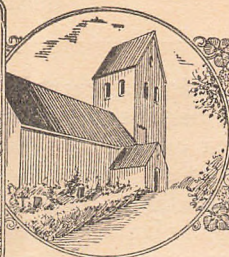
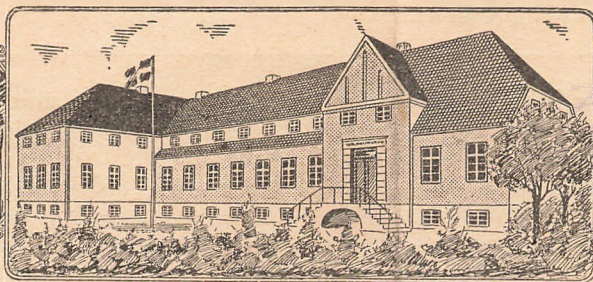
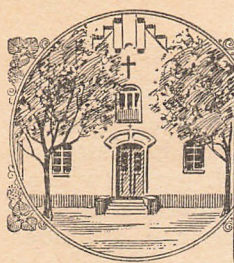
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Maj 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 5

Lev livet til Guds ære!

Hvor kan livet være dejligt; alt synes at gå så let og jævnt hen ad vejen. Vi arbejder, spiser og sover og tænker slet ikke på, hvad der foregår, men tager det hele som en selvfølge. Især i denne vartid kan alt være dejligt, og hjertet kan frydes, når man ser de friske, grønne spirer komme frem af jorden. Hvis vi tror, det hele er en selvfølge, og tror, at planterne kommer frem af jorden, bare fordi vi arbejder i den og giver den gødning, trænger vi til at blive rusket op, for at vi kan blive klar over, hvem der står bag ved det alt sammen. Alt for ofte tænker vi bare på arbejde, penge, nydelse og hvil, og tager det hele som en selvfølge og sætter den store skaber uden for det alt sammen. — Vi må være klar over, at det er Gud, som giver al kraft til denne jord. Lad os ikke glemme at takke ham for det alt sammen, lad os hver dag folde vore hænder og bøje vore knæ og takke ham; men ikke bare takke med ord, men også med hjertet.

En dag står du måske over for, at Gud vil prøve din tro. Da skal det nok vise sig, om dine bønner er kommen fra hjertet. Vis din Gud, at du er ingen hykler. Sig til din Gud: »Tag mig, som jeg er, gør med mig, hvad du vil«. — Vær ikke bange for at ofre dig for andre, det kan tit være svært, men Gud vil lønne dig derfor.

Hans Ingvartsen 50/51.

Hjemme fra skolen

Den 1. maj spiste vi bøf, og glade var vi; for bøffen havde i nogen tid været i fare. —

Vor skole er oprindelig bygget til 50 elever, og selv om vi godt kan have en del flere, når de »pakkes godt«, så har det altid været således, at vi var glade og tilfredse, når vi nåede 50; — og så fik vi bøf den dag.

Ja, nr. 50 indmeldte sig den 1. maj, og de mødte alle, så vi er glade.

Der er 24 store piger og 26 små; men mange af de små er så store, at de helt ligner højskoleelever.

Vi håber nu, at de alle må befinde sig vel, og at vi må blive glade for dem alle.

Og så er I nok mange, der sammen med os vil bede om en velsignet sommer.

I næste nr. af bladet regner vi med at bringe billeder og navne.

Vinterskolen har forlængst givet de første livstegn; men det er kun en spæd begyndelse — som sædvanlig.

Som ung lærer har vi til 1. november antaget hr. Godtfred Jespersen, der var elev her på højskolen 45/46, og som skal tage sidste del af lærereksamen nu i sommer.

Hr. Godtfred Jespersen er en meget dygtig mand, og vi har kun gode minder om ham, så det er os en glæde at byde ham velkommen.

Elevefesten bliver søndag den 1. juli

Vi håber, at mange kommer om lørdagen og bliver til mandag kl. 13.

Familien Kaag kommer.

Håndværkerne har ikke haft ret meget at bestille her i april. Der er pyntet op hist og her, og så har vi fået vort køkken gjort så pænt i stand, så det er næsten ukendeligt. Men det er Meningen, at både højskolen og »Blik« skal have en stor omgang udvendig, når træværket er blevet tørt, så vi håber, at facaden skal være pæn til elevfesten.

Det er utroligt de penge, der skal til, hvis vi vil holde skolen pæn, — og det vil og skal vi. Men pæn og pæn er to ting, og det kan naturligvis bedst gå an at spare lidt indvendigt.

Alt vel på skolen

A. K.

Lærer Sørensens bryllup

I bladet for april var der på grund af en serie uheld kommet til at stå, at lærer Sørensen holdt bryllup påskelørdag. Både bogtrykkeren og jeg var meget kede af det, og vi sendte derfor en lille tryksag med rettelse til alle lærer Sørensens 161 elever, og så tillod vi os at regne med, at det overvejende flertal af interesserede havde fået rigtig besked.

Brylluppet stod pinsedag, og her fra højskolen var både Lindskov Rasmussen og vi inviterede.

Det var et smukt bryllup.

Lærerinde frk. Maren Kristensen (efter skolen 41) og lærer Sørensen var nu nået så vidt, at både hjem og gerning ventede på dem, — og så er det den rette tid at holde bryllup.

Naturligvis var det svært for brudens fader, der er enkemand, at hans eneste datter skulle så langt bort; men alligevel var det en festdag i hjemmet. Vi har vist lov til at sige, at hjemmet mistede ikke en datter, men fik en søn mere.

Efter vielsen i Gudum kirke var vi en

meget stor flok til middag, hvor der blev talt, sunget og læst telegrammer — og naturligvis vist stor interesse for bordenes rigdomme — indtil kl. 22. Jeg har vist aldrig set så mange telegrammer til et bryllup.

Da middagen var overstået, gik tiden med at se på gaver, og der var vel nok noget at se på; ja — og så blev der snakket, sunget og spillet.

Ved midnatstid fik vi endnu en »hjertestyrkning«, og så blev der holdt aftenandagt. En stor og skøn dag var gået. Vi siger tak og ønsker for brudeparret:

»Gud skærme jer vandring, til livets sol går ned. Det lyse på vejen, at Gud er kærlighed«.

Højskolernes årsmøde

gav os nogle gode dage sammen med de øvrige arbejdere ved Indre Missions ungdomsskoler. Vi her fra Nissum siger en stor tak til dem, vi delte samværets glæde med, og især takker vi vore venner på Børkop højskole.

Det bibelske 3-tal

For hvem, der blot nogenlunde er inde i sin bibel, er det ikke vanskeligt at se, at tallet tre er brugt i flere forbindelser der. Vi vil prøve at se lidt nærmere på dette 3-tal, for det kunne jo være, at det har betydning for dig og mig.

I himlen, paa jorden og under jorden, og hvor man ellers kan tænke sig, at der er noget rum, er der to magtfaktorer, som vi ikke kommer udenom. Disse magtfaktorer er Gud og Djævelen, og vi ved, at disse to strides. Ja, hvad strides de om? De strides om mennesket, som indgår som nummer tre i dette, skal vi sige: tremagtsfaktum. Det var det første bevis på 3-tal

lets tilstedeværelse i vor bibel, og ikke blot der, men også i det virkelige liv, som det leves.

Vi vil se på, hvorledes de tre faktorer står i forhold til hinanden.

Vi begynder med Gud. Gud er den stærkeste af de tre magter. Jo, det er han, for ved ham blev de to andre til, og de er fuldstændig afhængig af ham. De evner ikke at gøre eet skridt mere, end han tillader. Selv er han en treenig Gud, og hermed har vi for anden gang bevist 3-tallet som bibelsk. Han er Faderen, Sønnen og Helligånden, og disse kan ikke skilles ad, uden at vi derved prøver på at rokke ved eenheden i gudsmagten.

Som den anden magt nævner vi djævelen. Hans magt er meget stor, men ikke så stor som Guds. — Djævelen er Guds modstander, men han ved godt, at Gud er den stærkeste, og derfor kan han ikke gå løs på Gud, som to mennesker kan det mod hinanden. Nej, han må prøve at skade Gud på en anden måde, han må erobre den tredie magt, mennesket, som er Guds øjsten, og det er i de allerfleste tilfælde en let sag for ham, for mennesket er den svageste af de tre magter.

Men så mennesket, hvilken stilling indtager det i det store tremagtsfaktum? Som nævnt er det den svageste magt. Hvorfor? Fordi det er en splittet magt. Det er afhængig af både Gud og Djævelen, med andre ord: det er kampplads for de to andre magter. Det, der karakteriserer mennesket, er, hvilken magt, Gud eller Djævelen, der har overtaget; men herfor råder mennesket selv. — Det har en vilje, og det er egentlig deri, menneskets magt består.

Ved at læse i vor bibel vil vi træffe mangfoldige steder, hvor disse tre magter mødes, men her skal kun nævnes tre slående beviser på deres eksistens.

Vi har alle hørt og læst om skabelsen og ved, at Gud skabte mennesket i sit billede og satte det i Edens have. Gud så, at det, han havde skabt, var såre godt. Men det gode fik en brat ende, thi Djævelen gik til angreb mod Gud ved at forføre mennesket.

Det voldte ham ikke meget bryderi, at få Eva til at spise af kundskabens træfrugter. Her mærkede mennesket for første gang kampen mellem de to store ånds magter, og her viste det sig, at mennesket er den svageste magt. — Det kunne have undgået faldet, hvis det havde brugt sin vilje rigtig.

Det var i det gamle testamente; men det nye testamente har også beviser på sådanne tremagtsmøder.

Jesus blev af ånden ført ud i ørkenen for at blive fristet. Jesus, i kød og blod repræsenterede mennesket, men han var også Gud. Så kom djævelen og fristede ham tre gange (atter 3-tallet); men eftersom Jesus også var Gud, kunne han ikke få ham til at falde, men måtte vige for overmagten.

Og som det sidste bevis på 3-tallet som bibelsk kan nævnes begivenheden på Golgatha.

Vi ser her tre mennesker, to røvere og så Jesus, som også blev regnet for en sådan. Vi hører om, hvorledes den ene røver er vantro i sine udtalelser, han er helt og holdent i djævelens vold, mens den anden røver indså sin fortvivlede stilling og vendte sig til Jesus i sin nød. — Han havde set, at Jesus var ikke blot et menneske, men også en Gud.

Nu siger du måske, at det blot er noget, som står i bibelen, men som ikke vedkommer dig. Jo, sandelig vedkommer det dig, thi du er mennesket, den svageste af de tre magtsfaktorer. Du har viljen til enten at lade dig erobre af djævelen, som på forhånd er fortabt, fordi han er modstander af Gud, som er den stærkeste, eller du vil lade dig erobre af Gud og så have et evigt liv.

Det bibelske 3-tal er altså ikke blot noget, som findes i bibelen, men er noget, som er en realitet, du og jeg er indblandet i.

Reinholdt Nielsen 45/46.

Da kaldte Herren!

Herren kaldte os allerede i dåben, da andre måtte svare for os. Ved vor konfirmation gav vi selv det store løfte; men

så kom Djævelen og sagde, at han havde fået magten på jorden, og ville vi bære os klogt ad, skulle vi ikke bryde os om Gud; vore løfter til ham betød ikke noget.

Men så kaldte Herren igen; måske du oplevede at få kaldet, da du var på højskole? Sådan gik det nemlig mig og mange på mit hold.

Herren havde kaldt på mig mange gange; men jeg havde ikke villet høre efter. Da jeg kom på højskolen troede jeg, at kaldet straks ville komme; men først da der var gået 3 måneder og missionsugen kom, mærkede vi rigtig kaldet — og fik øjnene rettet mod himlen. Det kom heller ikke på een gang til os alle; men det kom. Vi bad sammen, og vi talte sammen om Jesus, selv om det ikke var så let at komme igang.

Vi takker Gud, fordi han kaldte igen, og fordi han gav os så rig en oplevelse. Ja, kom til Jesus, vi trænger til hans hjælp og kan slet ikke undvære ham, hvis vi vil leve som kristne.

Vi takker også, fordi vi kom på så god en skole, og vi vil bede for sommerskolen, at den også må få en vækkelse, at også sommerleverne må komme til at kende Jesus.

Lindy Pedersen 50/51

Brev fra Indien

(fortsat)

Det nye skoleår begyndte den 1. juli med 230 drenge i skolehjemmet, af hvilke ca. 60 var nye ansigter. Det er interessant at betragte de nyankomne, inden de falder til i de uvante folder og bliver klar over, hvor mange fiduser, der kan laves på det nye sted. Der kom f. eks. tre små gutter, der pligtskyldigt afleverede alle deres lompepenge til mit lommepengeregnskab. Det var meget opmuntrende, selv om jeg har iagttaget, at kammeraterne allerede har fået dem lært, at fordi man er en ny dreng, er der dog ingen grund til at opføre sig som et lille Guds ord fra landet. Men de har endnu deres dejlige smil, og så må vi se, om vi gennem årene kan give dem noget, der kan opveje kammeraternes uheldige indflydelse. Men der er andre, selv af de små til første klasse, der kom-

mer stærkt hærgede af livet, og de må hos os ikke blot lære en ny måde at leve på, men endog selve den kunst at smile. Jeg tænker især på den lille fyr, der kom her med et dystert ansigt som en lille forbryderspires. Det var forøvrigt ejendommeligt, at ved den medicinske undersøgelse var han en af de få drenge, der ikke viste tegn på vitaminmangel ved indtørring af øjets slimhinder. Jeg sagde til lægen, at det var mærkeligt, for i så fald måtte drengen have stjålet sig til vitaminerne, for jeg var klar over, at hjemme havde han ikke fået dem. Men også hans ansigt er nu tørt op, og jeg håber, at vi kan få en ordentlig dreng ud af ham.

Det tager lang tid, inden vi som udlændinge begynder at forstå, hvilke levevilkår og omgivelser vore drenge kommer fra. Dertil kræves vist, at man selv er vokset op i en indisk landsbyhytte. Forskellen mellem en sådan tilværelse og vor egen er nemlig så stor, at selv den bedste indlevelsesevne kommer til kort. Men interessant er det at gøre iagttagelser, både de dagligdags og de ekstraordinære. Jeg skal i korthed prøve at gengive dem, jeg havde lejlighed til at gøre med Lazarus. Han var en lille, rar dreng, som vi fik ind i første klasse efter ferien i år. Da han havde været her nogle uger, kom hans mor for at se til ham og et par andre jævnaldrende drenge fra samme landsby, og som det er landsbyfolks skik, slog hun sig ned her et par dage. Men da så endelig afskedens time oprandt, blev de alle så bevægede, at konen foreslog, at de skulle slå følge til stationen om aftenen efter aftensmaden og så tage toget hjem. De havde ikke beregnet, at vi senere på aftenen foretager navneopråb, så allerede da savnedes drengene, og vi fik vor hurtige udrykningspatrolje bestående af en lærer på cykel og et par af de store drenge til bens udkommanderet. Tre drenge var forsvundet, men fire blev bragt tilbage. Lazarus's lillebror, som moderen havde bragt med fra landsbyen, fulgte med i købet. Selv var hun derimod forduftet fra stationen, da hun så, hvad der trak op. Hun var dog imidlertid fulgt med på afstand for at se, hvad der skete med dren-

gene, og da vi havde stået og ventet lidt uden for vort hus under den elektriske lampe, hørte vi også hendes stemme ud af mørket. Hun ønskede først at lodde stemningen, som når manden ved den sene hjemkomst om aftenen først smider huen ind ad døren til konen for at se, hvilken modtagelse den får, — og da hun havde forvisset sig om, at vi ville lade hende slippe helskindet, kom hun frem i lyset. Ved at forhøre os om grunden til det planlagte forsvindingsnummer, fik vi den ejendommelige forklaring, at moderen havde fortalt drengene, at der var så mange småsten i risen, der serveredes her, at det måtte befrygtes, at de meget hurtigt ville blokere udgangene både for nr. 1 og nr. 2, de tamulske betegnelser for, hvad man forretter på wc, og så måtte de jo ynkeligt omkomme. Men de lod sig dog til sidst overbevise af vore modargumenter og så tog konen sin yngste søn og begav sig igen til stationen for at nå nattoget, »for da er der mindst billetkontrol«, som hun sagde. Folk af hendes slags rejser nemlig ikke på billet. Hvis de bliver smidt ud på en station, slår de sig ned på platformen og afventer næste tog, hvis det da ikke lykkes dem at smutte ind i samme tog igen, inden det kører.

En aften en tid efter mødte Lazarus's far selv op. Han er den største skuespiller, jeg endnu har truffet mellem landsbyfolk. Hans formål var at få drengen med tilbage, da han ikke kunne undvære ham længere, og med det formål underholdt han vor førstelærer og mig her på kontoret i over en halv time med sine krøniker. Han optrådte med fagter og bevægelser og megen snak og fortalte os bl. a., hvordan hans kone var en tyvekvind, som han havde måttet slå begge fortænder ud på for at holde i ave, og så tog han fat i sine egne fortænder og ruskede kraftigt i dem for eftertrykkeligt at vise, hvordan han havde båret sig ad, da han en dag fandt, da han tog det tilklinede låg af sin risbeholder i hytten, at den var tom, fordi konen havde boret et lille hul forneden, hvorigennem hun lidt efter lidt havde listet al risen ud. Han fortalte forøvrigt også om sin rejse,

hvordan han havde båret den mindste dreng, som også denne gang var med, den lange vej til stationen. Der havde Vorherre så anbragt et tog på skinnerne foran ham, og naturligvis ville det være underligt af ham, hvis han ikke havde taget til takke og var steget ind. Gud ejer jo alting, så han kikker ikke efter billetter. — Nå, ind imellem al denne snak lykkedes det os dog at få ham overbevist om, at drengen burde blive på skolen, og han gav sluttelig sit samtykke. Der var så kun spørgsmålet tilbage om drengens bukser, der var revnet bagi, endskønt de var alt for store, men det ordnede faderen derved, at de begge forsvandt udenfor i mørket på verandaen, og da de kom ind igen havde drengen fået faderens hele på og omvendt. Derhjemme i landsbyen gjorde det nok ikke så meget med revnen, og pasform og livvidde var underordnede spørgsmål.

Igen nogen tid efter mødte begge forældrene op, og da var der ingen forhandling mulig. Lazarus måtte med hjem, hvor meget vi end snakkede. Men vi fik bekræftet, hvad vi nok havde kunnet ane, at forholdet mellem forældrene var dårligt. Manden fortalte, at den nuværende kone var hans tredje. Han havde haft to andre, da han var i militærtjeneste i Burma, men de var løbet, og hvis han ikke havde holdt den nuværende under streng tugt, ville han have haft huset fyldt med børn, der ikke var hans egne. Men et held var det, at han havde fået slået fortænderne ud på konen, for nu var hun ikke så tiltrækkende for andre. Han var et par gange, da hun snakkede med, lige ved at prygle hende med sin stok, og havde vi ikke lagt os imellem, men støttet ham lidt, ville han sikkert gerne til ære for os have givet hende en kraftig omgang med stokken.

Det er ikke svært at forstå, hvorfor en dreng som Lazarus kan give os en del problemer, især når det tilføjes, at her i landet foregår alt for åbent tæppe; en 10-års dreng som Lazarus får lov at se og høre alt, hvad jeg her har beskrevet, og en del mere til. Lazarus så ellers ud til at være en rar dreng, og vi kunne nok have lyst til at prøve ham en gang igen. Nor-

malt plejer vi ikke at tage børnene ind i skolen igen, hvis forældrene selv tager dem ud; men i dette tilfælde sagde jeg, at nu kan vi se igen om et par år, om han så er blevet så gammel, at han kan få lov at være hjemmefra.

Men der er også lysere oplevelser. — I sommer skete det en dag, at en 8. kl. dreng så sit snit til ubemærket af andre at smutte herind på kontoret for at bede om forlædelse for en løgn, han tidligere havde sagt, og det bemærkelsesværdige var, at han kun ønskede at lette sin samvittighed. — Det er ellers ikke skik i dette land. Man er et fjols, der ikke kan løfte sit hoved mellem ordentlige mennesker, hvis man bekender noget frivilligt. Et stort antal både drenge og også voksne har i tidens løb bedt mig om forladelse for et eller andet, men jeg har altid været ked af disse scener, for vi har altid skullet slå en handel af: den anden bad om forladelse, og jeg skulle til gengæld indsætte ham i alle hans gamle rettigheder. — En mand sammenlignede engang sig selv med den fortabte søn, men han blev synlig forarget over, at jeg ikke også kunne falde ind i min rolle og slagte fedekalven, så han fandt det derfor nødvendigt at gøre mig opmærksom på min uvillighed. Men vi har også folk, der er nået meget længere frem i kristelig forståelse. Der kom for en tid siden en lærer i ganske ophidset tilstand til mig og spurgte mig, om jeg var villig til at tage alvorligt affære over for vor skolekok, der havde fornærmet ham — i modsat tilfælde ville han straks tage sig selv til rette. Jeg svarede da kraftigt igen, at hvis vi skulle leve sammen her som kristne, måtte vi finde en helt anden måde at overkomme forurettelser på, og til min store overraskelse og glæde slog læreren fuldstændig om og var villig til at se sagen i lys af bibelens ord. Vi fik en god samtale, og han ønskede tilsidst, at vi skulle slutte med at bede sammen. Det er igen noget, som vi sjældent oplever; men jeg tror alligevel, at kristen tankegang stikker dybere i vore kristne, end vi nu har lejlighed til at se. Jeg tænker mig, at noget så frygteligt som den tredje ver-

denskrig, der jo nok må komme på et eller andet tidspunkt, kan bringe det spirende, kristne liv frem, når det går op for vore kristne, at nu får de ikke hjælp udefra mere, men nu gælder det enten om at leve et sandt kristent liv eller også at bukke under og blive hinduer igen. Når det så ikke er rigtigt, at vi holder op med at hjælpe allerede nu, er det, fordi der virkelig må sås en sæd, der kan spire. Trods mit dårlige udlændingetamulsk har jeg haft megen glæde af mine søndagsbibel-timer med de store drenge, og jeg håber, at mange af de ting, vi drøfter sammen, må få betydning for dem også, når de er blevet voksne og har forladt skolen.

(Sluttes).

Fik du den læst?

I sidste nr. opfordrede jeg til at læse Pär Lagerkvists bog Barabbas. Mon du læste artiklen, fulgte du opfordringen? Endnu mange uger efter lever bogens personer i mit sind. Hvad er det, der griber en? Det er skildringen af mennesket. Så elendigt og hjælpeløst er mennesket — det frie menneske, der skal vælge. Mennesket, som vil frihed, som vil være sig selv. Men den frihed, der bare vil være sig selv, fører til ensomhed, forladthed og gru.

Det er en kendt sag, at mange af vore bedste elever senere kommer ind som medarbejdere i det kristelige ungdomsarbejde. Sådan føler jeg, hver gang jeg skriver til bladet. Det er medarbejdere i Guds riges arbejde, disse linier er stilet til. I denne forbindelse er det, jeg vil spørge: Hvordan går det med forholdet til de ikke-troende? Hævder I den skarpe isolation? Har I sluttet en ikke-angrebspagt? eller driver I mission?« Hvis I svarer ja til det sidste, må I sikkert mange gange ønske hjælp til større menneskeforståelse. Det er jo ikke nok blot at vurdere, dømme og sætte på plads. Vi trænger til kærligheds forståelse, hjælpsomhed og forbøn. Og al god hjælp til bedre forståelse må tages i brug. Jeg ved vel, at Bibelen er den første og bedste kilde til menneskekundskab; men også mange andre gode bøger kan være os en hjælp. Som en sådan er det, jeg vil fremholde bogen Barabbas. Bogen om det stakkels menneske, der var bundet og dog frastødtes, som søgte og dog havde så svært ved at overgive sig.

Barabbas kunde ikke lade være at opsøge de kristne, og dog væmmedes og frastødtes han gang på gang. Kontrasten til hans livsindstilling var for stor. Men hvad værre var: de kristne flygtede fra ham, ja, stødte ham formelig ud. Kun til allersidst i fængslet viste apostlen Peter en smule forståelse, men bragte ingen hjælp og trøst. Han

blev udstødt, og dog var han jo i egentligste forstand den frikendte, for hvem Guds søn var gået i døden. Menigheden stødte ham ud, men Jesus blev ved, lod ham aldrig i fred. Barabbas var bundet. Han havde een gang set glorien om Jesu hoved og havde oplevet mørket på Golgatha. Han kunne aldrig glemme. — Jesus bandt ham, mennesker stødte ham ud. *Hvad gør vi for det stakels menneske?*

Det første kapitel om korsfæstelsen griber os straks; men så kommer det andet, i hvilket Barabbas mødes med nogle af sine gamle kammerater hos sin elskerinde. Da væmmes vi. Men læg endelig ikke bogen væk af den grund. Prøv at tænke efter. Havde du ventet det anderledes? Det er jo så ligetil, at Barabbas, den grusomme og frygtede røver, hørte hjemme i sådanne omgivelser. Og læg mærke til, at digteren ikke snager i det grimme, han vil blot *skildre sandt*, skildre, hvordan Barabbas reagerer, nu han kommer tilbage i de gamle omgivelser. De forsøgte med vin og kvinder, men Barabbas kunne ikke glemme!

Hvad vil det sige at forstå? Er det det samme som at undskylde alt? Nej, ikke alt! Vi har fået livets gave og friheden — men vi er under ansvar; vi skal stå til regnskab. Vi skal ikke undskylde alt; men det giver større forståelse og medlidenhed, når vi ser ind i det dyb af nød, der kan være et menneskes arv og vækstbetingelser.

Navnet Barabbas betyder »Faders søn«. Men Barabbas havde aldrig kendt fader eller moder. Han var avlet i forbrydelse, og han var hadet fra sin første time. Han kendte ikke sin fader, og denne ikke ham; men da Barabbas engang efter en hidsig kamp med røverbandens anfører kastede denne i en afgrund, da var det hans fader, han dræbte. Hvordan bliver en menneskesjæl i sådanne omgivelser?

Der var i reglen mange mennesker omkring Barabbas; og dog var han meget ensom. — Det gjorde ondt i ham, og til sidst var det ham en uudholdelig pine, så han i stor angst måtte flygte ud af Katakombernes gange. Ensomheden! — Ja, sådan er det for mennesket uden Gud. Det sande menneskeliv og den sande frihed er at være bundet til Jesus Kristus. Alt andet er bedrag. Intet under, at det gudløse menneske enten svælger i bedøvelsesmidler eller glider ud i den store fortvivelse. Stakkels forvildede menneskeslægt! — *Hvad gør vi for at hjælpe?*

Men vejen stod jo åben for Barabbas, og den står åben for hver eneste. Ja, og til sidst gik Barabbas ind gennem døren. Sådan må vi vel forstå bogens slutning. — Men vejen var stenet og lang. Der var og er så meget i det frie, stolte og hovmodige menneske, der stritter imod. »Jeg har ingen Gud«. — »Fordi jeg gerne vil tro«. Sådan svarede Barabbas den stolte romer, og sådan er det vist for mange.

Lær mennesket at kende og gå ud og hjælp det med bud fra ham, der sagde: Gå ud på vejene og ved garderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kån blive fuldt!
H. L. R.

Nissumstævne i Vinderup

sondag den 27. maj

- Kl. 15,00 i Morsings konditori.
Velkomst ved lærer A. C. Nielsen.
Fælles kaffebord.
Lærerinde frk. Olsen: »Den rige hverdag«.
- Kl. 19,30 i kirken: Lindskov Rasmussen og A. Kristensen taler.
Medtag en madpakke, De unges sangbog og en kammerat. Vi tager eleverne med.
Lad os bede og arbejde for et godt stævne.

HØJSKOLEPOST

Vore møder

24. Maj: UA-møde, Lemvig KFUK ved L. R.
5. Juni: Grundlovs-møde på Toftum bjerge. L. R.

Vinterholdet 1908/09

holdt for 2 år siden 40 års jubilæum i Herning, og de enedes da om at samles på højskolen i 1951. Vi glæder os til at modtage dem og håber, de må blive mange og få en god dag d. 10. juni.

Hr. Chr. Møller, Storup, Ø. Assels, efterlyser vandremappen 37/38. — Dens navn var vistnok »Brevduen«. Se nu godt efter og spørg konen, om hun har set den.

Forlovede

Søster, frk. Marie Rasmussen (41) og rejsesekretær, hr. Theodor Mathiesen. Søster Marie bliver på Diakonissestiftelsen til 1. juli. Til lykke.

Viede

Frk. Vera Henningsen (47) og hr. Sven Larsen (49/50) viedes den 12. maj i Snejbjerg kirke. Bopæl: Snejbjerg pr. Herning. Til lykke.

Vandremappernes besøg

Limfjordsminder II 1947 d. 24. april. A. K.

Skriv efter program

til vinterskolen. Især vil vi bede vore venner i Viborg amt om at tænke meget på vor skole. Vi har stor fremgang i Ringkøbing amt, men også stor tilbagegang i Viborg amt. — Kunne vi mon ikke få en ny fremgang i et amt, hvor vi har så mange venner?

Adresseforandringer

Sommerskolen

1950 Frk. Else Brogaard Andersen, V. Ryssenssten, Bøvlingbjerg — samme, pastor Madssen, Vedersø pr. Ulfborg.
Frk. Johanne Bojsen, Meldgaard Jakobsen, Grønningen 5, Skern — samme, KFUM, Bredgade 13, Skern.

- Frk. Inga Christensen, Krogstrup, Hornum — samme, Nørregade 8a, Bjerringbro.
- Frk. Anne Marie Hansen, »Frigaard« pr. Nykær, Bornholm — samme, »Kobbegaard«, Kegnæs, Als.
- Frk. Anna E. Iversen, M. C. Madsen, Hanning pr. Sædding — samme, Toft Brejning pr. Spjald.
- Frk. Else Bang Jakobsen, Lysholtgaard pr. Vejle — samme, Bjerresminde, Ankjær pr. Børkop.
- Frk. Ellen Kold Jensen, Missionshotellet, Thisted — samme »Amerika«, Thisted.
- Frk. Elisabeth Jeppesen, købm. Eriksen, Arup pr. Vesløs — samme, Alfred Jeppesen, Arup pr. Vesløs.
- Frk. Nea Houe Krabbe, Brogaard, Bedsted Thy — fru Nea Pedersen, Svankær, Bedsted.
- Frk. Mennie R. Olsen, Stensgaard, pr. Rønne — samme, Sursænkegaard pr. Rønne, Bornholm.
- Frk. Edel Sørensen, Hedegaardsmark, Hal-
lund, Brønderslev — C. F. 501/51 Sørensen, Kvindeskolen, Hobro.
- 1949 Frk. Johanne Margr. Christensen, Snavé, Flemløse — samme, Vestergaard, Tolne.
- Frk. Ingrid Jeppesen, Kronborg, Aulum — samme, Øster Refsgaard, Ulfborg.
- Frk. Leila Lave, Kærrestrup, Vinkel pr. Viborg — samme, Højskolehjemmet, Ll. Sct. Hansgade 13, Viborg.
- Frk. Grethe Olesen, Nygaard, Timring, Vildbjerg — samme, KFUK, Nygade Holstebro.
- Frk. Gerda Poulsen, Boelsvad, Timring, Vildbjerg — samme, Korshøj, Nøvling, Skibbild.
- 1947 Frk. Janne Frydendal, Nebel, V. Vandet pr. Thisted — samme, Vind.
- Frk. Olga Gregersen, Vesløs st. — De gamles hjem, Sct. Ibsgade 12, Viborg.
- Frk. Esther Laursen, Tingedal, Skave, Holstebro — Fru E. Hornstrup, samme adr.
- 1946 Sygepl. frk. Martha Jakobsen, Sindssygehos-
spitalet, Nykøbing S. — samme, dr. Blads klinik, Martinsvej 8, København V.
- Frk. Esther Jensen, Levring præstegård pr. Kjellerup — samme, hr. Peter Jensen, Levring pr. Kjellerup.
- Sygepl. frk. Ida Kærgaard, Sygehuset, Skive — samme, St. Hans hospital, Roskilde.
- Frk. Christa Bloch Nielsen, Rønde Kursus, Rønde — samme, Petersminde, Hastrup, Fredericia.
- Frk. Metha Nielsen, Vænget 4, Lemvig — samme, Tørring Kirke Central, Lemvig.
- 1941 Frk. Anna Marie Markussen, Danebo, Linde, Bur — samme, Højlund, Asp pr. Naur.
- Husbestyrerinde Frk. Jensine Nielsen, Kjeldgaardsmark, Selde, Roslev — fru Jensine Christensen, samme adr.
- 1939 Frk. Marie Rasmussen, Ny Jernbanevej 11, Næstved — samme, Tommerup højskole, Knarreborg.
- Sygepl. frk. Thora Rindom, Byens sygehus, Haderslev — samme, Amtssygeh., Aarhus.
- 1938 Frk. Esther Jensen, Kirkely, Snedsted — fru Esther Kirk, Kgs. Lyngby.
- 1937 Fru Anna Andreassen, Skamstrup, Mørkøv — samme, KFUM's Fritidshjem, Svendborg.
- 1936 Fru Esther Jensen, Sjørringvej, Sjørring — samme, Tilsted, pr. Thisted.
- 1930 Frk. Elisabeth Nielsen, Ugerløse — samme, Ryesgade 58^a, København Ø.
- 1927 Frk. Olga Wittstrøm, Vester Møllevej 4, Viborg — samme, Skivevej 27, Viborg.
- 1920 Fru E. Nielsen, Estvad n. skole, Rønbjerg — samme, Bjært skole, Vinderup.
- I øvrigt: Fru Poulina Gjødvad, Bakkely, Ans By — samme, Brokhuse, Kjellerup.
- 49/50 Børge K. Dam Jensen, Glomstrup pr. Redsted, Mors — samme, gdr. Laur. Jensen, Kjellerup.
- Herluf Grønkær Jensen, Ll. Storbjerg, Bøvling, Faare — samme, Nr. Grønkær, Flynder, Bækmarksbro.
- Søren Ravn Nissen, adr. Martinus Kristensen, Astrup, Skern — samme, Lyrskovgade 201, København V.
- 48/49 Arne F. Andersen, »Skak«, Langdyssevej, Thisted — samme, Lunsbyholm, pr. Beldringe.
- Verner Gregersen, Vesløs st. — samme, Ll. Bjerrum, Gudum pr. Nr. Nissum.
- 47/48 Jens Madsen, Tarup mark, Pederstrup — samme, Landbrugsskolen, Haslev.
- 46/47 Kristian Iversen, Nordly, Randbøl — Mø-
nig 518/50 Iversen, 2. bat., 1. komp., Det danske kommando, Itzeho, Tyskland.
- Villy Nielsen, Mejby, Arden — samme, Skave, Holstebro.
- Johs. Væggemose, rekrut 1387, 4. eskadron, 3. deling, kasernen, Randers — samme, Berderholm, Sevel, Vinderup.
- 45/46 Jesper B. Christensen, Færgegaarden, Hee — samme, Eskildsgaard, Vejrum pr. Vejrum-
bro.
- Hans Jørgen Jørgensen, Varmark — samme, Karensdal, pr. Pjedsted.
- 43/44 Peder Høgild Jeppesen, Nørholm, Skave, Holstebro — samme, Holmgaard, Nørholm, Holstebro.
- 42/43 Johannes Gravesen, Øster Tang, Gudum, Vestj. — samme, adr. Stengren, Timring, Vildbjerg.
- 41/42 Chr. Palludan Jepsen, Nørrevang, Mølby, Midtj. — samme, Hodde, pr. Tistrup.
- 40/41 V. Østerby, Ladelund mejeriskole, pr. Brø-
rup — samme, Mesinge andelsmejeri, Mesinge, Fyn.
- 31/32 Sigurd Nygaard, Øster Tørslev st. — samme, Knejsted mark, Dalbyover.